

Hoofdstuk 3: een geluk bij een ongeluk

Zoals iedere vakantie hebben de kinderen het druk met allerlei leuke dingen. De dagen vliegen dan ook voorbij. Het is al dinsdag wanneer Sofie en Aman elkaar terugzien. Samen met een hele groep kinderen van de klas gaan ze naar het zwembad. Na de middag hebben ze van al dat spelen natuurlijk trek gekregen.

‘Zullen we een ijsje gaan eten?’ stelt Aman voor.

‘Natuurlijk!’ Daar hoeft Sofie geen twee keer over na te denken. Vrolijk kletsend fietsen de twee kinderen naar hun favoriete ijssalon.

‘Voor mij pistache en chocolade!’ roept Sofie overtuigd.

Aman kiest vandaag voor citroen en vanille.

‘Zullen we de fietsen voor het gemak maar even hier laten?’ vraagt hij. Sofie vindt het prima.

Ze slenteren over het grindpad langs het water. Opeens gebeurt alles heel snel. Ze horen het geluid van glas dat breekt, een schelle vrouwenstem die iets roept en een kat die krijst. Helemaal uit het niets schiet het beestje bliksemsnel het pad op ... recht voor de voeten van Sofie. Die schrikt en struikelt, en voor ze het weet, ligt ze op het grindpad met haar armen voor zich uit en haar gezicht naar beneden. Haar ijsje ligt zielig in de berm.

‘Sofie! Gaat het?’ schrikt een bezorgde Aman.

Sofie kreunt. Het gaat helemaal niet. Als ze zich omhoog wil duwen, schiet er een gemene pijsnscheut door haar arm. Haar handen branden.

‘Aaaaauuwww,’ kermt ze. Ze knijpt haar ogen hard dicht en probeert diep adem te halen om zo haar tranen te verbijten. Ze heeft echt pijn, ziet Aman. Als Sofie eenmaal tegen het muurtje zit, nemen ze de schade op. Er zit een scheur in de mouw van haar bloesje, en daaronder zien ze een lelijke snee. Bloed begint uit haar arm op te wellen. Haar handen zijn allebei geschaafd en opengehaald.

‘Er zit zand in de wonden. Die moeten worden gewassen,’ zegt Aman. Zijn trek in het ijsje is nu wel voorbij. Eerst maar zorgen dat Sofie zich weer beter voelt. Als hij een traan over haar wang naar beneden ziet rollen, krijgt Aman opeens een idee.

‘Hé, we zijn helemaal niet zo ver weg van het kruidenwinkeltje. Daar kunnen we vast je wonden schoonmaken. Kun je lopen, denk je?’

Sofie knikt en een luide snik ontsnapt haar. ‘Ik denk het wel,’ zegt ze beverig. Haar knieën doen pijn, dat worden straks zeker blauwe plekken. Maar ze heeft niks ernstigs, ze is vooral geschrokken.

Natuurlijk hadden ze de wonden ook met water kunnen spoelen in een van de cafeetjes langs het water. Maar het winkeltje is echt niet ver, en stiekem hoopt Aman dat de oude man meer zal kunnen doen voor Sofie. Misschien heeft hij wel een magisch wondermiddeltje?

Als ze even later het winkeltje bereiken, lijkt het wel of hun oude vriend hen al stond op te wachten. Hij houdt de deur voor hen open.

Zonder enige verbazing te tonen broemt hij vriendelijk: 'Nou, nou. Wat is hier gebeurd?'

Aman legt snel uit dat Sofie gevallen is en dat ze de wond moeten schoonspoelen. De oude man knikt en wijst naar achteren.

'Loop maar door naar de laatste deur, daar is een keukentje.'

Nu pas merken de kinderen dat er zich twee deuren in het winkeltje bevinden. Ze lopen naar achteren en verzorgen de handen en de arm van Sofie. Het ziet er gelukkig niet al te erg uit. Aman is een beetje teleurgesteld. Hij had meer van het meneertje verwacht.

Als ze terug naar voren lopen, werpt hij snel een blik in de andere ruimte. De deur staat op een kier, en met het binnenvallende licht ziet Aman er vreemde dingen liggen. Hij ziet een stapel enorme afgesneden cactussen, dikke bossen samengebonden planten, iets wat op een stapel stenen lijkt en in de schaduwen ziet hij ... zijn dat ... botten?

'Hm, hm.' Een kuchje klinkt en de kinderen schrikken als ze zien dat de oude man hen met twinkeloogjes lijkt aan te staren.

'Zo. Zijn jullie daar weer? Kom maar hier, dan lappen we je weer helemaal op, Sofie!'

Sofie kijkt verrast. Hoe weet de oude man haar naam?

Terwijl ze naar hem toe stappen, haalt hij drie krukjes van achter de balie vandaan. 'Ga maar zitten,' nodigt hij de kinderen uit. Hij geeft hen elk een mok met dampende thee. 'Saliethee met honing,' legt hij uit.

Dat kalmeert de zenuwen. Je zal wel behoorlijk geschrokken zijn, neem ik aan, Sofie?’

Het meisje knikt. Aman merkt dat ze er nog steeds wat pips en beverig uitziet. Ze nipt van haar thee.

‘Mm, lekker.’

Aman kijkt bedenkelijk naar zijn eigen mok en, alsof de oude man zijn gedachten kan raden, zegt die: ‘Drink maar, Aman. Salie is supergezond! Honing ook trouwens. Van dit drankje word je zo goed als onsterfelijk. Ik gebruik het al bijna tweehonderd jaar en voel me nog zo fris als een hoentje!’ Sofie en Aman staren hem allebei aan.

Tweehonderd jaar? Maakt de oude man een grapje? Hij glimlacht enkel en vraagt Sofie dan om haar broekspijpen op te rollen en om haar benen op het derde krukje te leggen. Waar hij ze vandaan haalt, zien de kinderen niet, maar opeens heeft hij een doormidden gesneden ui in zijn handen. Op elke knie van Sofie legt hij een helft.

‘Tegen kneuzingen en blauwe plekken,’ zegt hij, terwijl hij een klein flesje neemt dat op de balie staat. Er zit een donkerrode vloeistof in. ‘Drakenbloed (Amazone)’ leest Sofie op het etiket. Alweer valt haar mond open en even weet ze niet wat te denken.

‘Drakenbloed?’ Verbijsterd staart ze naar het meneertje. Hij moet lachen om haar gezicht.

‘Rustig maar, ik heb mijn verstand niet verloren. Ik weet best wel dat draken niet bestaan.

Dit is de hars van een plant uit het Amazonewoud. De volkeren die daar leven, weten al honderden jaren dat deze plant geneeskrachtig is. Hij wordt vooral gebruikt om wonden te ontsmetten en te helpen genezen.' Het meneertje giet wat van het donkerrode sap op een wattenbolletje. 'Ik kan ervan meespreken. Ooit was ik in het Amazonewoud op zoek naar een zeldzame plant toen ik verdwaalde. Ik raakte gewond en was er slecht aan toe. Ik werd gevonden door een lokale stam. Zij hebben me verzorgd en genezen. Fantastische vrienden! Ik bezoek ze nog steeds wanneer ik maar kan.'

Amans hoofd tolt. Kan dit allemaal waar zijn? Gaat dit kleine, verschrompelde mannetje nog op reis naar dichte oerwouden? Is hij echt 200 jaar oud? Hij weet niet wat hij kan geloven, en hij ziet aan Sofies gezicht dat zij er net zo over denkt. Intussen smeert de verhalenverteller het donkere goedje uit over de snee in Sofies arm. Voor hun ogen verandert het bloedrode sap in een bleker, bijna huidkleurig laagje. Als hij klaar is, is de snee amper nog te zien. Hij herhaalt hetzelfde met de handen van Sofie. Het prikt een beetje, maar meteen voelt het alsof er een beschermend laagje op de wonden zit.

'Nog even een kwartiertje blijven zitten en je bent zo goed als nieuw!'

Als Aman naar Sofies gezicht kijkt, ziet hij dat er weer kleur op haar wangen zit. Ze moet een beetje giechelen om de hele situatie. Hier zit ze dan, met twee halve uien op haar knieën en drakenbloed op haar armen, in de winkel van een eeuwenoude Amazonereiziger ...

